

HỒI THỨ MƯỜI TÁM MÁU NHUỘM GIANG HỒ

Giang Nam Thập tướng cùng với Nhứt Phàm đại sư theo dấu Tiểu Quân đến Kim Lăng. Nhân lúc cao hứng, Nhứt Phàm đại sư rủ Giang Nam thập tướng đến nơi cư ngụ của Trung Nguyên quân tử kiếm.

Trung Nguyên quân tử kiếm Vương Bình, vốn đã nổi danh trên giang hồ và được thiên hạ trọng vọng coi như bậc đại hiệp vì nhân vì nghĩa. Mang danh là Trung Nguyên quân tử kiếm, nhưng thật ra kiếm thuật của họ Vương cũng chỉ xếp vào hạng thứ ba thứ tư mà thôi, nếu đem so với Lương Nguyên thái cực kiếm pháp của Võ Đang thì càng không thể so sánh được, hoặc như Tung Sơn cửu kiếm thì Vương Bình chỉ đáng là học trò lẽ của chưởng môn Tung Sơn, tuy nhiên kiếm pháp của Vương Bình thật là phóng khoáng, tuyệt đẹp, có thể đem thi thố trong những trận khai kiếm làm vui mắt người.

Kiếm thuật thì không có sát kiếm, nhưng Vương Bình lại thẳng thắn và hiếu khách, y chẳng bao giờ nệ hà với kiếm thuật của mình, chỉ thiên về cái đẹp mà thiếu hẳn cái thực của kiếm môn, chính vì lẽ đó mà thiên hạ mới ban tặng cho y mỹ danh Trung Nguyên quân tử kiếm.

Nhứt Phàm đại sư và Giang Nam thập tướng vừa đặt chân đến cổng tam quan của gia trang Vương Bình thì đứng sững lại. Mười một người ngạc nhiên vô cùng bởi thấy ngay trước cửa nhà đại sảnh đã dựng sẵn lôi đài.

Nhứt Phàm đại sư cau mày, tay lần chuỗi hạt:

- A di đà phật... Chẳng lẽ Vương thí chủ cao hứng mở lôi đài tử kiếm ?

Nhan Lữ chu hai cánh môi xì một tiếng:

- Kiếm thuật của Vương Bình chẳng đáng cho thiên hạ để mắt đến.

Đang Mỹ Dung nhìn Nhan Lữ:

- Kiếm đạo của Vương Bình đại hiệp đẹp thì không kiếm môn nào bằng, nhưng để tử kiếm thì có lẽ chỉ đưa thân làm mộc cho người khác luyện kiếm mà thôi.

- A di đà phật... Chuyện đó thì ai cũng biết, nhưng các vị không thấy Vương đại hiệp dựng lôi đài tử kiếm à.

Vương Bân gãi đầu:

- Chúng ta vào xem Vương đại hiệp đang cao hứng điều gì, hay Vương đại hiệp cảm thấy nhàn hạ và bình yên quá muốn có vài trận đấu cho vui mắt thôi.

Đinh Đinh vuốt mái tóc mai:

- Đúng đấy... Chúng ta cũng được dịp chiêm ngưỡng mấy bài kiếm đẹp của Vương đại hiệp.

Mười một người tiến thẳng vào trong nhà chính sảnh.

Nhứt Phàm đại sư thất thần đứng ngay ngưỡng cửa, miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Đại sư lẫn Giang Nam thập tướng không bằng hoàng sao được khi bên trong nhà đại sảnh của Trung Nguyên quân tử kiếm Vương Bình có hơn hai mươi kiếm thủ đang nằm duỗi dài, đắp chiếu. Ngoài hai mươi cái xác đó, là hơn hai mươi cao thủ kiếm thuật của Trung Nguyên, trong những cao thủ kia có cả Lương Nguyên Thái cực kiếm pháp Võ Đang, hộ pháp Trương Tam Lang.

Vừa thấy Nhất Phàm đại sư và Giang Nam thập tướng, quần hào rời chỗ ngồi bước ra cung thỉnh. Đi đầu là Trung Nguyên quân tử kiếm Vương Bình.

Vương Bình ôm quyền xá Nhất Phàm đại sư thật cung kính:

- Đại sư quang lâm Vương phủ, tại hạ không biết để nghênh thân, miễn chấp...

- Miễn chấp!

- A di đà phật... Thí chủ đừng thủ lễ quá như vậy. Lão nạp nhân tiện đi ngang Kim Lăng ghé thăm Vương đại hiệp mà thôi.

Nhất Phàm đại sư quay sang Giang Nam Thập tướng.

Đại sư giới thiệu:

- Đây là Giang Nam Thập Tướng, chắc Vương thí chủ đã nghe danh.

Vương Bình ôm quyền xá Giang Nam Thập Tướng. Mười người xá lại Vương Bình.

Vương Bình nói:

- Nghe danh Giang Nam thập tướng từ lâu, nay mới được diện kiến. Hạnh ngộ cho Vương gia trang... Hạnh ngộ cho Vương gia trang ! Đang Mỹ Dung mỉm cười nhìn Vương Bình nói:

- Vương đại hiệp khách sáo quá... Chúng tôi được trọng đãi như vậy chỉ thêm lúng túng mà thôi.

Có một điều lạ lùng, Vương Bình mặc dù rất cao hứng và tỏ thái độ niềm nở với Nhất Phàm đại sư và Giang Nam thập tướng nhưng y không hề mời mọi người vào nhà đại sảnh mà cũng không dời chân khỏi ngưỡng cửa.

Trong Giang Nam Thập Tướng, Vương Bản vốn nóng tính, hỏi luôn:

- Vương đại hiệp không thể mời chúng tôi vào nhà à ?

Vương Bản vừa nói vừa toan bước qua cửa, nhưng Vương Bình đã đẩy y trở lại. Lão thất sắc nói:

- Không được... Không được !

Nhất Phàm đại sư niệm phật hiệu. Lão tăng giờ mới chú ý đến vạch vôi vẽ ngang ngưỡng cửa:

- A di đà phật... Trong Vương gia trang chắc có chuyện xảy ra.

Vương Bình nhìn Nhất Phàm đại sư nói:

- Đại sư ! Vương Bình rất coi trọng đại sư, nên không muốn đại sư vướng vào cái họa này.

Vương Bản trừng mắt:

- Họa thì chưa thấy mà thấy Vương đại hiệp bĩ mặt chúng tôi. Các người thì được ở trong nhà còn bắt chúng tôi cứ mỗi chân đứng bên ngoài.

Vương Bân dứt lời bước sồn sộc vào trong gian đại sảnh.

Vương Bình cúi đầu thở dài một tiếng, quay lại Vương Bân:

- Các hạ đã vào trong nhà rồi, xin đừng bước trở ra.

Vương Bân nghênh mặt:

- Cái gì ! Ngoài thì không được vào, vào rồi không được ra. Tại hạ không hiểu được.

Trương Tam Lang đứng trong nhà, nói với Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư và các vị bằng hữu đây đứng ngoài vách vôi còn có thể ly khai khỏi Vương gia trang, nhưng một khi đã vào trong đại sảnh rồi, muốn ly khai các vị phải bước qua lối đài tử kiếm. Hai mươi cao thủ đã tận mạng bởi sát chiêu của một kiếm thủ vô danh rồi, nên Vương đại hiệp mới không cho các vị vào đại sảnh đường.

Xung Hóa vỗ tay, hừ nhạt một tiếng:

- Kiếm thủ vô danh đó lợi hại cỡ nào mà kiêu căng tự cho mình cái quyền sinh sát như vậy. Giang Nam thập tướng vào nhà rồi trở ra coi y làm gì được chúng ta chứ.

Xung Hóa nói xong, cùng với Triệu Tử Long, Mang Vũ, Tần Côn bước qua vách vôi vào nhà trong.

Nhất Phàm đại sư niệm Phật hiệu:

- Lão nạp cũng không thể đứng bên ngoài được.

Đại sư bước luôn qua vách vôi.

Những người còn lại cũng lục đục theo đại sư vào trong nhà.

Nhất Phàm đại sư hỏi Vương Bình:

- Vương thí chủ ! Sự thể như thế nào xin người hãy nói lại.

Vương Bình cầm bầu rượu còn độ phân nửa, thở dài một tiếng:

- Đại sư cũng biết trong Vương gia trang không hề thiếu rượu nhưng chỉ tại mấy đường vôi chắn ngang cửa mà Vương mô không thể thết các vị. Vương mô đành bất kính.

- A di đà Phật... Lão nạp thọ ngũ giới, không màng đến rượu. Vương thí chủ đừng bận tâm.

Vương Bình cầm nửa bầu rượu dâng qua Triệu Tử Long:

- Triệu đại hiệp mời ! Triệu Tử Long lắc đầu:

- Tại hạ không uống, khi nào xóa hết mấy cái vách vôi này, Triệu mô sẽ uống.

Trong khi Vương Bình nói chuyện với Nhất Phàm đại sư thì Đàng Mỹ Dung lật mấy tấm chiếu xem mặt xác chết. Nàng biến sắc khi nhận ra trong hai mươi xác chết kia có kiếm soái Tạ Ôn Hầu.

Đàng Mỹ Dung đứng phất dậy:

- Đại sư... Kiếm soái Tạ Ôn Hầu cũng...

Nhất Phàm đại sư lần chuôi hạt:

- A di đà phật... Trong giang hồ ai là người có thể dụng kiếm qua được Tạ thí chủ chứ ?

Vương Bình trả lời :

- Chính Tử Kiếm đã lấy mạng Kiếm soái Tạ Ôn Hầu.
- Tử Kiếm... Vương thí chủ muốn nói Tử Kiếm Thường Nhãn ?
- Tại hạ quả không biết tục danh người đó.

Vương Bân hừ một tiếng:

- Tử Kiếm Thường Nhãn... Hừ, để xem ngươi làm gì được Vương Bân này chứ.

Vương Bân vừa nói vừa rút phất đôi búa, nhảy thót ra ngoài đại sảnh đường, ưỡn ngực quát lớn:

- Thường Nhãn... Có Vương mỗ đến đây... Vương mỗ và ngươi tử đấu một trận xem ai bản lĩnh hơn.

Vương Bân vừa dứt lời thì một bóng người vận thường y bằng vải gai, màu xám đục là đà như sứ giả diêm phủ lướt lên lôi đài dựng sẵn trước chính môn đại sảnh đường.

Vương Bân hú vang một tiếng phi thân lên lôi đài.

Nhất Phàm đại sư chỉ kịp cảnh báo:

- Vương lục tướng cẩn thận...